

Válka, mír a základní vojenská služba

Ludmila Kalalová, Písek

Nedávno jsem poslouchala rozhovor s fotografem Herbertem Slavíkem. Je to statečný muž - fotografuje naše vojáky v Afganistánu při bojových akcích a sdílí s nimi nebezpečí i útrapy vojenského života. Je to hodné obdivu.

Většina našich lidí uznává statečnost a schopnosti našich vojáků v *zahraničních misích*; stále častěji však zaznívají pochybnosti o jejich smyslu. Naši vojáci válčí v rámci sil NATO již více než 15 let (Jugoslávie, Irák, Afganistán...) a zřejmě se bude válčit i nadále. Po Afganistánu, kde situace uvízla na mrtvém bodě, se asi přesunou jinam a zase budou bojovat proti terorismu, za lidská práva atd.¹

O *vojenské službě* bych asi neměla psát - na vojně jsem nebyla a můj syn sloužil v civilu. Mohu však podat svědectví o tom, že některým mladým lidem vojna nevadila, ba dokonce se na ni těšili. V roce 2004, kdy byla vojenská služba zrušena, jsem pracovala v lesní školce společně se studenty Lesnické školy v Písku. Kdo by si myslel, že po oznámení konce vojny propukli v hromadný jásot, hluboce se mýlí. Jeden chlapec se vyjádřil takto: „Já nechci být profesionální voják. Myslím ale, že vojenský výcvik by měl patřit ke všeobecnému vzdělání“.

Absolvování vojenské služby je opravdu kvalifikací pro některé profese - práci u policie, soukromých bezpečnostních agentur, řízení těžkých vozidel apod.² Dnešní situaci v této oblasti popsal v rozhlasové besedě senátor *Jiří Čunek*. Na jedné straně tu jsou perfektně vycvičení profesionálové, na druhé straně zcela nevyvíčené a nezdatné mladíci, kteří vysedávají v hospodě nebo u počítače, a mnozí z nich ani nesportují. Kdyby došlo k nějaké katastrofě, nebyli by schopni pomáhat. Jediní, kteří trénují a byli by schopni pomoci, jsou podle senátora Čunka venkovští dobrovolní hasiči. Pan senátor navrhuje, aby byla zavedena půlroční povinná vojenská služba.

Já osobně si myslím, že zavedení povinné vojenské služby není v naší dnešní situaci reálné; byla by však jistě možná několikaměsíční dobrovolná služba, tak jako ji mají na Slovensku nebo v Peru. Tito vojáci by se cvičili hlavně pro mimořádné situace - povodně, řádění chuligánů, teroristické útoky apod. Čert nikdy nespí.

Moje kamarádka z mládí učila po mnoho let na Obchodní akademii³, kde studovalo mnoho zahraničních studentů. Nedávno potkala jednoho svého žáka, byl to Palestinec a právě se chystal k návratu do vlasti. Řekla mu napůl žertem: „Ne aby sis přivázal na tělo výbušninu!“ On odpověděl: „Právě to udělám. Je to naše jediná zbraň. Oni mají moderní zbraně, my je nemáme!“

(Redakčně upravil Jan Matys)

¹ V pozadí se ale skrývá boj o naftu; o tom se však v médiích mlčí.

² Závisí to na vojenské odbornosti; „vojna“ naučí mladé muže také kázni, pořádku, schopnosti velet, spolupracovat v kolektivu, snášet útrapy vojenského života apod.

³ Dříve: Ekonomická škola